Juhász Zsuzsanna

Mégis, kinek a halála

Nem, főnök, nem lehet. Mert ellenőriznek a gyerekek. Csak annyi műszakot adj, amennyit muszáj.

Próbálkozhatunk persze, de úgyis le fogunk bukni. Kiderül, ha átlépjük a tűrési küszöböt. De kapni csak én fogok érte.

A gyerekektől, persze. Mert lásd, hülyék ezek. Élő anyát akarnak, mert megijedtek. Mostanában sokat voltam beteg. És volt, hogy dolgoztam betegen is, de ennek most már vége.

Nem tehetem meg, mert mondtam, hülyék ezek. Élő, egészséges anyát akarnak. Most még. De tényleg, nem illik elpatkolni hatvan körül. Nekik, de úgy általában sem.

Mit csináljak, ha öreg leszel, elvész a szabadságod. Már nem ugrálhatsz úgy. Törekedned kell a hosszú, egészséges életre. Perszem tudom én, van ebben önzés is, egy csipetnyi, a gyerekek részéről. Hogy ne legyen lelkiismeret-furdalásuk, ha mégis megesik a dolog. Ők ugye megtettek mindent, hát bűntudatuk nem lenne, övék lehetne a tiszta, ártatlan gyász, semmi több. Semmi önvád, vagy a másik, a testvér vádolása.

És ne félj, az is lehet, hogy egyszer megbánják, hogy nem hagytak fiatalon halni. Mikor tényleg befuccsolok, és tolószékbe vagy ágyba kényszerülök. És akkor vagy bőgnek, hogy nem hiszik el, hogy ez lett belőlem, és látni se bírnak, és talán szégyellnek is majd, hogy nyálcsorgatós félhülye lett belőlem. És másra bízzák a gondozásomat. És helyet keresnek egy méregdrága otthonban nekem, a megkérdezésem nélkül.

Vagy felveszik a harcot. Fel, a testfolyadékaim és végtermékeim ellen. És nekigyürkőznek, és pucolnak engem, a megkérdezésem nélkül. Hisz' sokan ezt csinálják, főleg ha nincs pénzük a kimosdatásra. Főleg a nők vállalják a gondozást, de hát nekik se könnyű. Szembenézni évtizedek óta nem látott szülői fenekekkel és nemi szervekkel. Vagy csak pillanatokra látott apai, anyai testekkel, hisz' ahogy öregszünk, hisz' ismered, főnök. Egyre kevesebbet akarunk mutatni magunkból. Főleg nők, tudod, hogy ne vegyük el a kedvüket a lányainknak. Hogy törekedhetnek persze, kenekedhetnek és futhatnak, jógázhatnak, hogy megállítsák az időt. Vagy hogy lelassítsák legalább. És kiugorhatnak időben rossz kapcsolatokból okosan, mert sajnálják rá az időt. Mert ez már egy új, önmagát eltartó lánygeneráció. Tehetnek bármit, a vége úgyis egy nagy, kibaltázott nagy és általános löttyedés lesz. Arcon, fenéken, hason, com-

bon és karon. Mindenütt plötyik leszünk, hát jogosan rejtegetjük előlük a folyamatot, vagyis magunkat. De tényleg, eléggé döbbenetes, hogy eltűnik a kerekdedségünk, az izom és bőr együtt maradása és mozgása. És helyette bőr van és izom, de valahol a bőr, és valahol másutt az izom. Elkerülik egymást, hogy a fene enné meg. Viszont az inak előjönnek valahogy, a comb és felkar inai, és feszesek is, hisz inak. De egyrészt nem látszanak, hogy na ugye, valami azért feszes maradt, másrészt túl feszesek, mint valami kötelek, olyanok. Nincs rajtuk semmi simogatnivaló. Szóval főnök, eljön a nap, mikor a totál löttyedtségünk a gyerekeinket telibe találja. Már ha maguk akarnak gondozni, és nekiállnak szülői altesteket puceválni. Löttyedt fenekeket, heréket, fütyülőket és nagyajkakat. Mert a vénuszdombnak annyi addigra. Csak halom lesz belőle, ártalmatlan kis dombocska. Legalább féltékenykedésre nem ad már semmi okot.

Node várjál csak, ha tovább csúszok lefelé, ha tovább megyek le a demencia létráján, akkor már lesz esélyem. Ha már fel sem ismerem őket, és a kaját se tudom egyedül megenni, akkor. Akkor azt mondják majd, hogy élet ez? Csak nyelni fölül, és üríteni alul. És akkor már elengednének, de késő. Még évekig, évtizedekig nyelhetek és üríthetek a kontójukra.

És lehet, te főnök, hogy akkor már bánni fogják, hogy valaha annyira akarták, hogy éljek. No akkor, abban a szent vagy szentségtelen pillanatban újra a tiéd leszek. Jöhetek majd túlórákat nyomatni.

Jöhetnék, ha tudnék. De ne szomorkodj. Majd fekszünk és nézzük egymást egy sokágyas szobában.

Ha jók leszünk, még a plazmatévét is bekapcsolják nekünk.

Ha hisznek abban, hogy maradt pár értelmes agysejtünk, és valamennyit felfogunk abból, amit látunk.

De tényleg, főnök. A fene akar éveket fekve, unatkozva tölteni. Családi hírek nélkül.

Szemben a nagyvilág borzalmaival.

És te, mi lesz, ha annyi erőnk se lesz, hogy elfordítsuk a fejünket. És hallani?

Hallani akkor is fogunk még, remélem, nagyot.